

«D'una metàfora», de Magdalena Serra Coll

Relat guanyador del concurs «Imagina un amor» en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2022.

Des que vaig començar a apreciar la poesia he estat convençuda que és un espai de trobada per les ànimes sensibles que enlloc de deixar-se la veu dient *t'estimo*, s'hi deixen més el cor. És el megàfon per a les paraules sinceres. Un trampolí per a les emocions. El lloc especial i privilegiat on l'artista parla sobre ella mateixa per –sense saber-ho– acabar parlant de la resta. Trobar les paraules és complicat, per això és més senzill rendir-nos a l'abraçada dels versos, que sempre, sense excepció, t'il·luminen.

No va ser fàcil arribar a aquesta conclusió –que encara tempta d'hipòtesi. Van ser nombroses les vegades que vaig haver de sentir aquella punxada a la panxa cada vegada que les paraules em revelaven alguna veritat que jo desconeixia. Encara no he pogut arribar a comprendre el que em va ocórrer aquell vespre –o tal vegada voldria renegar-ne– però diria que segur que s'hi assemblava. La llança (i també l'escut) me la va clavar Maria-Mercè Marçal proclamant:

El meu amor sense casa.

Vaig haver d'aturar uns segons. Una mena d'estrèpit silenciós però vivíssim em recorregué el cos sencer. Vaig intentar tranquil·litzar-me respirant una, dues i tres vegades. Aquelles línies encara m'esperaven. El poema seguia, s'ampliava, s'entortolligava, però l'amor sense casa seguia allà, al final del vers, sempre al final, a la perifèria. I hi tornava, el meu amor sense casa, el meu amor, meu... quin possessiu.

Després d'haver rellegit aquella poesia generoses vegades, i encara embriagada d'aquell *noséquè*, vaig intentar agafar la son. Al matí següent treballava, i a mi m'agradava ser-hi prou d'hora per poder gaudir del silenci i la llum que omplien les sales del museu al començament del dia, quan encara eren buides de turistes –no només referint-me als viatgers provinents d'altres llocs, sinó a tothom. En l'art, com en la vida, sempre serem gent de pas.

Aquell matí, però, vaig fer una mica tard i ja se sentia la remor de la gent passejant per l'indret, pintat d'una blancor impol·luta que recordava una mena de cel o paradís. Així mateix, em vaig donar el plaer de, per uns instants, camuflar-me entre el públic. Jo, les sales ja me les coneixia de memòria, o això pensava. Em vaig dirigir cap a la sala principal, enorme i rodona, coronada amb una cúpula impressionant d'aire gòtic. La vidriera deixava passar un raig de claror que travessava la cambra de costat a costat. Semblava un fil de llum que unia dos quadres, l'un al davant de l'altre. Eren dos retrats de dues dones, segurament aristòcrates. En una primera vista només em va encuriosir la coincidència. Però després d'una estona observant-les em vaig adonar d'un fet realment meravellat. Les dames es dirigien una mirada serena que parlava per si sola. Era com si des de la distància s'estiguessin proclamant el seu amor en silenci.

I altre cop com la nit anterior, vaig haver de parar i respirar. Em vaig asseure en una butaca situada ben al centre de la sala. Semblava com si algú l'hagués posat allà intencionadament per tal que totes poguéssim ser còmplices d'aquell amor. Era un *amor sense casa*? No ho sé. Les dues duien una rosa vermella al pit. La passió, vaig pensar. I me les imaginava jurant-se en veu baixa la gran promesa de no anomenar mai en va el nom de les flors quan volguessin dir la vida o l'amor. Pot un amor no tenir casa? Potser les havien

desnonades, i per això urgien del solstici d'un *encara* que mai no van posseir. Me les imaginava corrent enmig dels prats, abraçant-se, besant-se, dient-se versos de Safo, i ballant per celebrar la vida que els habitava. Elles s'estimaven, d'això n'estava segura.

Jo em limitava a ser partícip d'aquella història que no era més que una falla que desapareixia lentament si volia partir enllà de la meua imaginació. Jo i el meu batec, el meu batec i jo. Per moments el sentia més accelerat. L'acompanyava el soroll de les passes dels altres visitants, i algun comentari de qualque persona que, igual que jo, havia sentit una mena de connexió inexplicable; que si els colors, les textures, el context, el pintor. Tot resumit en un xiuxiueig que s'afegia a la melodia inquieta de l'ambient. Uns ritmes que –n'estic segura– haguessin inspirat Vivaldi a compondre una nova simfonia amb el nom de qualque estació. Una estació que encara no havia pogut delectar a ningú, perquè allò que estava vivint era com d'un altre món.

Al final, sense ningú saber-ho, tothom formava part d'aquell *affaire*. Nosaltres érem el decor d'aquella escena d'amor que el món desconeixia. Però el seu amor no era vagabund. El seu amor tenia casa perquè jo el sabia.

Aquell va ser l'instant en què, de sobte, una resposta es llençà en caiguda lliure per clarificar-me. Com si aquell fresseig indesxifrable imités el so de la sibil·la, i jo sense saber-ho hagués adquirit el poder d'interpretar el que tractava de dir-me. Igual que si la sala de museu hagués aparegut a Delfos i jo hagués acudit al seu oracle. Ja tenia una resposta.

La vida –els versos, el món– s'expandia i jo seguia amb *el meu amor sense casa*, que era com sal per una ferida que mai arriba a cicatritzar del tot. Era allò el que m'havia fiblat el vespre passat. Quan Marçal proclamava el seu amor sense casa, paradoxalment acollia dins un refugi a tots els amors sense sostre. Inclús el meu, que ja feia anys que tenia recer vora la Naia. Amb ella he après a estimar, i maó a maó hem sabut construir-nos la nostra humil llar –encara situada més als afores del que ens agradaria.

Aquell dia em va regalar moltes vides per explicar, i va fer créixer com heura una gran pregunta: som nosaltres les que omplim la vida de poesia, o al contrari, és la vida la que ens regala la poesia? De tan intangible, la qüestió encara em sembla irresoluble, per això no puc fer més que remetre'm a la meua experiència. La poesia la sent com una màquina del temps que em transporta als moments de la vida que encara som incapaç d'explicar en paraules. És la que s'encarrega de sempre portar-me cap a mi, per recordar-me qui soc. Per això me l'aprecio.

Soc incapaç d'anar pel món sense metàfores a la butxaca.